

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐικοσάτοιο μῆνος Ἄπριλῶν,
μέσα ἑστούς δρόμους ψοφοῦν οἱ σκύλοι.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Τάμαθες τὰ χαρμόσυνα μαντάτα, Περικλέτο ;
ἑλληνικὸ μελόδραμα καὶ ἑλληνικὸ λιμπρίτο.
Λαυράργκα ὁ μαέστρος μας μαζὶ μὲ τὸν Σπινέλη
ἀγάλι ἀγάλια ἔκανε τὴν ἀγοριῶδα μέλι,
τούτέστι μαρτυρήσανε καὶ ἐρέθανε καὶ ἰδρώσανε
καὶ ἑλληνικὸ μελόδραμα ἑστὸ τέλος ἰσκαρῶσανε,
καὶ ἔβγαλε βαρῦτονο καὶ ἔβγαλε τενορο,
καὶ μπάσο καὶ βαθύφωνο καὶ διαλεγμένο κόρο,
καὶ δὸς του κάντο, Περικλή, καὶ νότα καὶ μπατοῦτα,
καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε : ἐμορὸ μὰ τίναι τοῦτα ;

Ἦτο θρίαμβος μεγάλος,
ἢ Μποῦμ ἰδὸθ πρώτη,
καὶ τὸν θίασον ἐξάλλως
τὸ κοινὸν ἔχειρακρότες.

Καὶ εἶδα τραντακτὸ φουσατὸ
καὶ εἶδα καὶ πολλοὺς ἐν τέλει,
καὶ ἔκυβιν ἄπάνω κάτω
ἢ μπαγαῖτα τοῦ Σπινέλη.

Καὶ τῆς μουσικῆς ἢ Μοῦσα
χρυσοστέφανη παροῦσα
τοὺς μαέστρους στεφανώνει,
καὶ γελᾷ καὶ καμαρώνει.

Δάκρυα καὶ συγκινήσεις
καὶ ἤγλα καὶ χαμηλά ...
ὁ μαέστρος ὁ Διονύσιος
τὰ κατὰφερε καλά.

Μὰ καὶ ἐγὼ πῶς λές φρενιάζω
καὶ ἢ ψυχὴ μου κάντο θέλει,
καὶ παράφορος φωνάζω :
μπιζ, Λαυράργκα, μπιζ, Σπινέλη.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιακόσα
καὶ ἢ φυλὴ μας πάντα δρώσα.

Τέσσερα καὶ ἑπτακόσα,
σκόνη δαιμονιάδα.

Γεγὰ σας, Ἐλληνες ἀρτίστες,
γεγὰ σας, Ἐλληνες χορίστες,
κάθε πόνος καὶ σκελίτι ἑστὸ τραγοῦδι νὰ ξεσπάση,
γεια σας, Ἐλληνες τενοροὶ καὶ βαρῦτονοι καὶ μπάσοι.

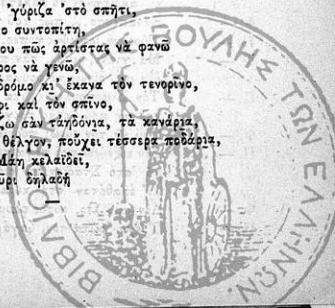
Γεγὰ σας, πρίμοι καὶ σκόντοι,
δὸς του κάντο, δὸς του ρίμα
ἑστούς καιροὺς αὐτοὺς τοῦ Κόντη,
πῶ τὸ κράτος πειε πρίμα.

Ροδοστίφανα πιτῶ,
καὶ μαζὶ μὲ τοὺς φουριζοὺς
λυσωδῶς χειροκροτῶ,
καὶ τὰ χέρινα βγάζου ρίζου.

Τί μελόδραμα τῶνόντι,
μὰ καὶ ἄκόμα τί θὰ γίνῃ ...
μπάστα καὶ ἢ κυρία Μόντη
καὶ ἢ κυρία Ταυτολίη.

Δὲν ἑφαλτσάρισε κανένας, δὲν ἑστονάρισε καμμιά
Ἴταλίδα καὶ Ρωμῆρ,
καὶ ἑτσι ἑπήγανε χαλάει
γιὰ τὴν ὄπερα τὰ φράγκα,
καὶ ἑμπιζάραμε καὶ πάλι
τὸν Σπινέλη, τὸν Λαυράργκα,
καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀρτίστες, τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς,
καὶ τὰς τόσας τὸν θυσίας καὶ τοὺς κόσους τοὺς μακροὺς.

Καὶ ἑταν ἑγύριζα ἑστὸ σῆπτι,
Περικλέτο συντοπίτη,
ἑσκεπτόμου μοναχὸς μου πῶς ἀρτίστες νὰ φανῶ
καὶ τενοροὺς νὰ γίνω,
καὶ ὅλο ἑσφύριζα ἑστὸ δρόμο καὶ ἑκαγα τὸν τενοροῦ,
τὸ κοτσῶρι καὶ τὸν σπῖνο,
καὶ ἑρχισα νὰ λαρυγγίζω ἑάν τὰ γῶνινα, τὰ κανάρια,
καὶ ὅπως τὸ πτηνὸν τὸ θέλιον, πούχει τέσσερα ποδάρια,
καὶ τὸν Μάη καλαϊδοῦ,
τὸ γαϊδοῦρι ὄπλασῆ

Τώρα πιά, βρέ Περικλίτο, θ' ἀρθνοῦν οἱ κανταδόροι
 κι' οἱ εσπράνοι κι' οἱ τενόροι,
 τώρα πιά σὲ κάθε ρούγα καὶ σὲ κάθε σπιανάδα
 νύκτα μέρα πατινάδα,
 τώρα πιά γυναίκες κι' ἄνδρες
 ὅλοι θὰ γενοῦν γαλιάνδροις.

Ἄπ' ἔδω συχνὰ ταμπούρα με παιδιά καὶ με μουρέλια,
 κι' ἄπ' ἔκει τῆς ὄρας κάντο, κάντις, ζάχαραις καὶ μέλιμα,
 κι' ἔλεγα 'στὴν Φασουλίνα: τώρα πῆδα, τώρα σάλτα,
 καὶ τὴν καθημέρα σου κέρη
 με τὴ βία, με τὸ ζόρι,
 σὺρε νὰ τὴν κάνης πρίμα καὶ βραχνόφωνη κοντρέλτα.

Τώρα κάθε καρακάξα τοῦ Ρωμαϊκοῦ σὺν μάθη
 πῶς κι' ἔδω μολπὴς ἡμέρα καὶ μελόδραμ' ἀνατέλλει,
 τραγουδοῦσι μονομανίαν καὶ παροῦσμον θὰ πάθη,
 καὶ πηλάλα 'στὸν Λαυράγικα, καὶ πηλάλα 'στὸν Σπινίλη.

Τώρα κάθε κανταδόρος τὸ μαντάτο σὺν ἀκούση
 πρώτος μπάσος θὰ προβάη καὶ τενόρος με τὸ μούσι,
 κι' ὀλεῖνα τὴ φωνὴ του μοναγὸς θὰ δοκιμάζη
 καὶ τῶν ἤχων τῆς τὰ σκίρτζα μοναγὸς θὰ τὰ θαυμάζη,
 καὶ θὰ λέη: μορὴ γλύκα!
 ποῦ 'στὸ διάβολο τὴν ἔβρηκα;
 τίποτος χειμάρρος γλυκάδας ἀπὸ μέσα μου νὰ βγαίνει
 καὶ χαμένος νὰ πηγαίνει;
 τίποτος ὄρωρ καὶ ταλέντο νάχω σὺν τὸν Ἀποστόλου
 καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρω βιάλου;

Μὰ κι' ἐγὼ μαζί με σένα θὰ μιῶ τραγουδοῦστὰ
 καὶ θὰ λέμε τὰ γνωστά,
 καὶ θ' ἀρχίζω τὸ μινόρε, καὶ κατόντιν, Περικλίτο,
 θ' ἀρχινοῦμε τὸ ντουέτο.

Κάντο, μούζικα καὶ βρόντος,
 πρίμος σὺ κι' ἐγὼ σεκόντος,
 θὰ μιλοῦμε γιὰ τὸ κράτος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγέλης,
 ἢ νὰ γίνης σὺ σεκόντος κι' ἐγὼ πρίμος, ὅπως θέλεις.

Λόγου χάριν θὰ φωνάζης: —καλημέρα, μίο κάρο! —
 κι' ἐγὼ τότε θὰ σοῦ λέω: —τὸν κακὸ ψυχρὸ σου φάρσο. —

Ἄπ' ἔδω, ὄπερα καὶ 'στὸ σαλόνι,
 ὄπερα καὶ 'στὴν καλύθα,
 κι' ἔλα τώρα, κουραηδόνι,
 κι' ἀρχίσε ρετσιτατίβα.

Φ. — Καλημέρα, Περικλίτο,
 ἔχεις ἕνα τσιγαρέτο;

Π. — Μὴ γυροῦν τσιγαρέτα
 κι' ἀκρίθων τὰ πακέτα.

Φ. — Σανατίστο... πῶς μου τῶπες;

Π. — Σὺρε νὰ μαζιένης γάπες.

Φ. — Μὰ γιατί, μορὴ, σὺν πρῶτα
 δὲν μου δίνεις νὰ φουμάρω;

Π. — Τὸν Σιμόπουλον ἐρώτα
 καὶ μὴ μου ζητῆς τσιγάρο.

Φ. — Ποῦ νὰ τὸν εἰρῶ; ποῦ μένει;

Π. — Δὲν εἰξέρω ποῦ πηγαίνει,
 μὰ 'στὸ Στάδιον τὸν εἶδα
 κι' ἐκαθόταν 'στὴν κερκίδα.

Φ. — Δὲν μου λές, αὐτὸς φουμάρει;

Π. — Τρέχα ῥώτα τον, ζαγάρι.

Φ. — Δὲν μου λές, ποιοὺς ἄλλους εἶδες
 'στου Σταδίου τῆς κερκίδας;

Π. — Μόλις ἐστράφη τὸ μάτι
 βλίπω 'μπρός μου τὸν Κορριάτην,
 καὶ κοντὰ του τὸν Βουδοῦρη...
 σὺ ποῖον εἶδες, κουσκουσοῦρη;

Φ. — Ἦτανε κι' ὁ Καθβάλας,
 κι' ὁ Θανάσης τῆς Παιδείας

κι' ὁ σὺν πρώτων τὸ μουκεῖτο
 ἔκανε πολλὴ φιγουρά,

κι' ἐφοροῦσε, Περικλίτο,
 μὴ Ψηλοκαπελαδοῦρα.

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλῆ,
 εἶδα τοῦτο τὸ μοντέλο,
 καὶ μ' ἐρώτησαν πολλοὶ

ποῦ τὸ πῆρε τὸ καπέλο.

Φ. — Τώρα θὰ σοῦ πῶ μινόρε.

Π. — Ὅπως θέλεις... σι, σινιόρε.

Φ. — Τί λαμπρὸν ἀγώνων εὐκλείης ἡμέρα!
 εἶχαν τὰ Συγλεῖα κι' ἀπὸ μὴ παντιέρα,
 μάγουλα σὺν ρόδα, πρόσωπα σὺν κρῖνα,
 τοῦμπανα, τρουμπῆταις, μπάνταις, ὀκαρίνα,
 ἐπαθλα τῆς νίκης, τῆς ἑλλῆς κλαδιά,
 ζερφίτης αἶθρα, θέλος γαλιανός,
 καὶ μὲς 'στῶν Συγλεῖων ταμπτρα παιδιὰ
 ἦταν κι' ἕνας μαῦρος σὺν Ἀδουσίνο
 μ' εὐστορο ποδάρι, μὲ κορμί σωστό,
 κι' ἔλεγα σὲ κάθε φίλο καὶ γνωστό:
 εἰς τὰς ἀλθβια τ' ἀποφεινά;
 ἦλθαν κι' Ἀραπάδες ἀπὸ τὸ Σινᾶ,
 νὰ μᾶς δῶσ' ἡ μούλα με τὰ πεινᾶ.»

Κι' ἐτραγουδοῦσε τὸν ὕμνον μετ' αἰσθηματος ἐξᾴλου
 ἀθλητῶν μικρῶν ἀκρίρι,
 διευθύνοντος ἀξίως τοῦ μουσικοδιδασκάλου
 Λαυρεντίου Καμηλιέρη.

Κι' ὁ λαὸς ἐνθουσιώδης ἐσηκόθη τότε πάλιν
 καὶ καθεὶς ἀπεκαλύφθη μὲ κατόντιν μεγάλην,
 μὰ κι' ἐγὼ τὸ κέλυμμά μου με παλμούς καὶ φρικιασέας:
 τόβγαλα χωρὶς νὰ θέλω,
 ἔβγαλε καὶ τῆς Παιδείας ὁ δημοφιλὴς Θανάσης
 τὸ Ψηλὸ του τὸ καπέλο.

Τότε ἐσεῖσθησαν οἱ δρόμοι τῶν κλεινῶν ἱσσηφάνων
 ἀπὸ κτύπος τῶν τυμπάνων,
 καὶ τραγοῦδα καὶ παιάνες κι' ἔως τότε, παλληκάρια,
 εἶδαν φτερά σὺν πρῶτα 'στῶν Ἑλλήνων τὰ ποδάρια.

Π. — Πίς μου, Φασουλῆ, νὰ ζήσης,
 πῶς τὰς βλέπεις τὰς ἀσκήσεις;

Φ. — Ὡχῶμε μ' αὐτὰς μελαδῶδες,
 καὶ θὰ ἔβης 'στους μελαδῶδες
 νὰ γυρᾷ παιδῶν ἀκρίρι
 μὲ σκουροζύλα 'στὸ χέρι,
 κι' ἔλα νὰ τὰ πᾶσθ μοῦρλα
 γιὰ παντιέρας καὶ ταμπούρα.

Ἄρχισαν καὶ τὰ δικά μου, Περικλῆ ντεληφουσίκη,
 νὰ ζητοῦν συχνὰς ἀσκήσεις

κι' ἀκινδύνους συγκινήσεις,
κι' ἐγὼ πέρνω τοῦ πολέμου τὸ πανάρχαιο τουφεκι,
καὶ τραβοῦν ἐμπρὸς ἐκείνα κι' ἀπὸ πῆσω τὸ σκυλί,
κι' εἶναι θάματα καὶ τοῦτο, ποῦ τὰς σκέψεις προκαλεῖ.

Καὶ τὰ βάζω 'στὴν ἀρίδα καὶ μὲ ζύλα τάρματόνω
καὶ τὸν στέροκο μου τετόνω,
καὶ φωνάζω: μάρς μὲ θάρρος καὶ μὲ βήματα μεγάλα,
πάρτε ὄρομο, πάρτε φόρα,
'πίστ' ἐγὼ πῶς εἶμαι τώρα
ὁ πολέμιος ἐχθρὸς σας, καὶ πῶς μπαίνω μὲς 'στὴ θάλα.

Τότε σεῖς, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ πατριῆτι καὶ φασαρία,
σύρτε 'στὴν τραπέζαρια,
κι' ἂν ἰδῆτε κι' ἐκεῖ πέρα πῶς δὲν κάνετε χωριὸ
σύρτε μὲς 'στὸ μαγειριό,
κι' ἂν ἐλθῶ καὶ 'στὴν κουζίνα νὰ σας δώσω καμμιὰ μπάτσα,
νὰ πετάξετε τὰ ζύλα κι' ἴσ' ἀπάνω 'στὴν Ταράτσα.

Κι' ἐγὼ τρέχω νὰ τὰ πιάσω καὶ μοῦ φεύγουν τὰ μουρέλια,
κι' ἔτσι, Περικλῆ, μ' αὐτὰ
τὰ σπουδαία χωρατὰ
λὰ φαμίλι σ' ἀμύζ, τοῦτέστι ξεραινόμαστε 'στὰ γέλοια,
κι' ὅπως λέγουν Ἀττικῶς
τὰ μικρὰ παιδιὰ παίζει,
κι' ἐξασκουῦνται διαρκῶς
πρὶν καθίσουν 'στὸ τραπέζι,
καὶ τὴν ὄρεξιν ἀνοίγει
τοῦ μπαμπᾶ τὸν τὸ κυνηγι,
τῶν ἀσκήσεων ὁ κόπος, καθεμῖα φευτομάχη,
καὶ τὸ φρόνημα τόνουν, καὶ πρό πάντων τὸ στομάχι.

Μία Πάτρια, γιὰ σένα πηλαῶ καὶ λαχαναζῶ,
μία Πάτρια, γιὰ σένα δὲν προφθαίνω ν' ἀγοράζω
τρία τρία τὰ καρδέλια
γιὰ νὰ τρώω τὰ μουρέλια.

Π. — Ξέρεις κι' ἄλλα, βρὲ σακάτης;
λένε πῶς συμβαίνει κατὶ
'στοῦ φιλογενοῦς Ἀθήρωσ τὴν μεγάλη διαθήκη,
καὶ καμπόσοι δικηγόροι ποῦ θὰ ἔγουν μὲ χαρτιγγῆλι.

Φ. — Τί σὲ μίλει, μισκαρᾶ,
γιὰ τὸν ξένο τὸν παρᾶ;
μὴ θαρρῆς ἀπὸ τὸν πλοῦτο τὸν μεγάλο κι' ἔθνικο
πῶς θὰ πάρῃς μερικὸ;
κῶττα νῶχῃς τακτικὰ τῆς ἡμέρας τὸ φαί,
κι' ἀπὸ πῆτα ποῦ δὲν τῆφς τί σὲ μίλει κι' ἂν καῆ;

Οἱ παραλῆδες
κάνουν τοὺς πλοῦτους,
κι' οἱ κουρελῆδες
χάσκουν μὲ τούτους.

Μὰ σὺ τὸ χρῆμα σκώπτε σὰν μῶμος
μακρὰν τῶν πόνων τῶν ταπεινῶν,
κι' ἔτσι θὰ γίνῃς ὁ κληρονόμος
τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Π. — Τί μαθαίνεις, Φασουλῆ,
γιὰ τοῦ Στόλου μας τὴν Μοῖρα;
Φ. — Τὸν κακό σου, κουρελῆ,
τὰ μπᾶλά σου καὶ μιὰ λόρα.

Π. — Ἐμαθα γιὰ τὴν ἀρμάδα πῶς τὴν ἔστειλαν 'στὸ Βῆλο
καὶ πῶς ἔνα διεργάγγ Τουρκικὸ τορπιλλοβόλο.

Φ. — Τῆς Τουρκίας οἱ ναυμάχοι τὴν ἐπάθανε κι' αὐτοί,
κι' ὁ Βουδούρης τῶν Ναυτικῶν
κατ' ἀβρόγητος καθῆκον
ἔτρεξε καὶ συνεχάρη τὸν Ριφᾶτ τὸν Πρεσβευτή,
ἀφοῦ πρὶν κι' ἐκεῖνος εἶχε συχαρῆ τὸν Ναυτικὸ μας
γιὰ τὸ κάλο τὸ ἴκω μας.

(Τραγουδοῦν μαζὶ κι' οἱ δύο
μὲ μιὰ τέχνη σὰν Ὠρεῖο.)

«Πᾶει τὸ τορπιλλοβόλο τοῦ πανελληνίου Στόλου,
ἀλλὰ πάει κι' ἔνα τέτοιο τῆς Τουρκίας κατὰ ἐλαβόλου,
κι' ἡ πατρίς ἐκδικηθῆσα
ἤλθε μὲ τοὺς Τούρκους ἴσα.»

Π. — Ἐμαθα προβιθασμούς ὅτι θάχωμος ξανά
μὲ σκοπὸν νὰ πληρωθῶν τὸς ἀπλήρωτα κενὰ.
Φ. — Τῶμαθα 'στὸν καρφενέ.
Π. — Πῶς τὸ κρίνεις, κουνεῖς;
Φ. — Εἶναι σύνθησις τὸ πράγμα καὶ καθέναν σιωπᾶ
κι' εἶσαι μόνος σὺ κούτσος,
ἂν ἡ φύσις, Περικλέτο, τὸ κενὸ δὲν ἀγαπᾶ,
πόσον μᾶλλον ὁ Στρατός;

Π. — Ἄλλαξε τόνο, Φασουλῆ,
νὰ καλαιδέσω σὰν ποῦλῆ.
Φ. — Γαλιόνα θὰ δοθῶν πολλὰ
καὶ ντὸ ρέ μὲ καὶ φᾶ σὺλ λά,
κενὰ 'στὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ, 'στὰς ἐβράς τῶν Σχολῶν,
καὶ συμπληρώνει τὰ κενὰ κενότης κεφαλῶν,
καὶ πρὶν νᾶλθῶν ὄργανοται,
βρὲ Περικλῆ σταυραεῖ,
θὰ πέρνης τὸ γαλιόν σου, θὰ πέρνης τὸ σερῆτι σου,
καὶ θὰ πηγαίνεις σπῆτι σου.

Π. — ὦ! χαρὰ 'στους, Φασουλῆ μου, ποῦ χρυσὰ γαλιόνα
νὰ κι' ὁ Θάνος Κανακάρης βουληφόρος τῶν Πατρῶν,
κι' ἐγολώθη τώρα πάλιν ὁ μεγάλος Θεοδωρῆς
ποῦ τὸν βλείεις κι' ἀπορεῖς.
Κρίμα 'στῆς γραφαῖς τῆς τόσαις, ποῦ 'στοὺς φίλους εἶχε σταί-
λαι,

Φ. — Τὸ κουράγιο τοῦ θαυμάζω,
προσκυνᾶ καὶ τὸν δοξάζω,
δὲν βαρνεῖται, Περικλέτο, τώρα 'στὰ γεράματα
γράφε στίλλε γράμματα;

Π. — Ὅμως τώρα, Φασουλῆ,
κῶττα θάλασσα γηαλί,
κι' ἤθελα, βρὲ, νὰ σ' ἀφήσω καταμῶνο σὰν κούκο
'στῆς Ἀθήνας τὰ σκουπίδια,
καὶ 'στὸν Ναῦσταθμο νὰ πάω ν' ἀνταμῶσω τὸν Κουτσουκο
καὶ νὰ μὲ χορτάσῃ στρεῖδια.

Φ. — Ἄλλὰ πρὶν χορτάσῃ στρεῖδια, χορτάσε γὰρὸ στηλιάρη
τὸν ζυλιόν τὸν τενόρο, τὸν σοκράνο, τὸν σαλιάρη.